

»z najmanj slabo televizijo na svetu«; on, recimo, ni mogel gledati nič drugega kot Top of the Pops, oddajo, v kateri »ni bilo scenarija ali celo kakšnega smisla«. »V tem je bil Top of the Pops stvar ameriške televizije,« saj je šele takšna zadeva, v kateri gre za fresko potrošništva (prekrita s patino zabave), začetek prave televizije, ki je prišla do samozavedanja šele z MTV-jem (Preberite o pojavu Empty-Vee še tekst M. Morsejeve v Literaturi 6/88). Potem Tadej Zupančič teoretsko paberkuje in v stilu stilno slabih šolskih čtiv po abecedi obnovi vsebino *vseh* ameriških tv nadaljevanj. *Knjigo je subvencioniral Republiški sekretariat za kulturo!* (Matej Bogataj)

**Andrej Krevzel: SELITEV POLETJA, Emonica, Ljubljana 1990.** Pričujoča knjiga nam kot avtorjev prvenec prinaša branje, ki se odlikuje po svojevrstni izbiri literarne snovi. Ta neprestano niha med svetovi resničnega in spominjanjem, nekoliko že pozabljenem in delno potlačenem nekje v globinah zavesti. Pripovedna perspektiva je odmaknjena od vsakdanjega vrvenja, utesnjena v odročna okolja, in tako omogoča več svobode in več časa za klesanje spominskih drobcev ter njihovo kovanje v misli, ki so v glavnem dokaj preproste, čeprav njihov ritem ponekod skoraj vzneseno brizgne do filozofskih višav. Toda res samo ponekod. Slovenskemu bralcu ob uživanju te proze žal ostaja prikrto, odkod že kar moteča nepravilnost pri zapisovanju prenekaterih besed. Ta očitana hiba se pa rahlo le porazgubi in obledi v senci močnih retoričnih figur, s katerimi je ta proza kar bogata; gre za izvirno metaforiko, ki se ne naslanja na splošno znane in razumljive asociativne modele, ampak se baha z avtorjevim očitno bujnim zakladom neizčrpne inventivnosti. *Selitev poletja* je vendarle proza, ki jo je težko brati ob zajtrku, pisanje, ki zaradi vsega omenjenega zahteva zavzeto branje. Čakamo naslednjo knjigo! (Aleš Kordiš)

**Ivo Zorman: STISKA BOGOV, Založba Mladinska knjiga, Ljubljana 1991.** Bili smo nič, bodimo vse – na nasprotno pa vojaki revolucije niso pomislili. Zdaj, ko jih vse po vrsti v nič devajo in se delajo iz njih norce, se jih loteva še Zorman, ki razkriva njihove zapravljene možnosti in votle eksistence že v treh prejšnjih knjigah. Tokrat gre za častnika, ki ga ponoči preganjajo po nedolžnem ubiti in ženske, ki jih je zalezal in potem pobegnil, ob tem se njegova zadnja žena dol daje z njegovim sinom, in tako naprej. Zanimiva štiridelna kompozicija omogoča spregovoriti trem različnim protagonistom tega romana pa še »nevtralnemu« ironičnemu pripovedovalcu, žal pa Zorman – tako kot v svojih mladinskih delih – ne more penetrirati v razmišljanje mladih, zato je sinova pripoved čisto »mem«. Roman za tiste, ki ne morejo pozabiti. (Vera Vukajlovič)